



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

50. Quicumque fecerit voluntatem Patris mei qui in cœlis est, hic frater
meus & soror & mater est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

propterea sequitur, in alijs Scripturis quæ ex fide & operibus nos iustificari affirmant, in eodem sensu vocabulum semper accipi, vt heretici volunt: quum eadem vocabula diuersis sensibus accipi in diuinis Scripturis vulgatissimum sit. Talia sunt & tam ficulnea Archihæreticorum argumenta.

50. *Quicumque fecerit voluntatem Patris mei qui in caelis est, hic frater meus & soror & mater est.*

QUUM hic locus bonorum operum studium, quo facimus voluntatem Dei, & ea quæ sunt placita Deo, ambulantes in omnibus mandatis & iustificationibus eius, vt de iustis loquitur Scriptura, mirificè amplifcet, ita vt non solum quomodolibet Deo gratos ac iustos huiusmodi pietatis cultores esse doceat, sed etiam Deo gratissimos intimèque coniunctos demonstrat, vt iam eos nec pro seruis tantum facientibus ea quæ facere debuerant, nec pro filijs tantum qui à spiritu Dei aguntur, quæ dilectionis quidem verba sunt, cum nota tamen subiectionis magnæque imparitatis coniuncta, sed altius adhuc confurgendo, pro fratribus & sororibus, imò etiam pro matre habeat. j. in intimam quandam familiaritatē recipiat, summòque dignetur honore, totam hanc tam emphaticam pietatis & obedientie mandatorum Dei commendationem vno fidei verbo impius Calvinus eludere se posse confidit. Sic enim scribit, *Eos intelligit facere voluntatem Patris, non qui exactè totam legis iustitiam implent (nam ita in neminem competeret fratrum nomen quo hic suos discipulos insignit) sed fidem præcipuè cõmendat, quæ sanctæ obedientie fons est & origo: simulque defectus & carnis vitia tegit ne imputentur.* Homo impius ad vnam fidem tan-

Luc. 1.

Obedientia mandatorum.

Luc. 17.

Rom. 8. :

Ad vnam fidem omnia Calvinus refert.

H 3

quam

quam radicem obedientię omnia refert, nec videt à Christo hoc loco non radicem, sed fructus laudari; non eos qui credunt, sed qui faciunt. Rursum non videt, sanctę obedientię fontē & originem non esse solam fidē, sed multo magis charitatem, Nam vt *fides intellectum purificat*, quo videat quid sit agendum, & in quem finem actiones dirigendę, & vnde agendi vis ac facultas petenda est: sic charitas voluntatem accendit, vt quę agenda vidit, in actionem proferat, vt ad propositum finem curat, vt quę petenda didicit, ardentem petat. Nam fides apprehendens Christum in sensu Caluini, nullius obedientię fons est, sed cerebri Caluini spectrum, Scripturis diuinis incognita. Verum quidem est, totius legis exactam obseruantiam à Christo hic non requiri vt faciat quis voluntatē Patris sui, & fortē de facto neminem adhuc fuisse (Beatiss. semp virginem propter honorem Domini semper excipio) qui totam legem exactē impleuerit, id est, sine peccato fuerit: sed aliud extremum est omnē necessariam legis obedientiam excludere, & in sola fide totū ponere. Facere voluntatem Dei, nec totam & exactā postulat obedientiam, nec nullam, quasi credere sufficiat, sed obedientiam flagitat & significat qualis in hanc vitam cadit, vt *ambulantes secundum spiritum, non secundum carnem*, grauiora mandata exequamur, minores & quotidianos defectus oratione quotidiana purgemus. Quod autem Caluinus totum in sola fide ponat, probatio, quam subiungit, manifestū facit. *Nota est enim Christi sententia Ioan. 6. Hęc est voluntas Patris mei, vt quicūque videt Filium & credit in eum, non pereat, sed habeat vitam æternam.* Vult ergo non nisi fidē à Christo commendari vt faciamus voluntatem Patris, quia qui credit, non peribit. Sed aduertere

AA. 15.

Voluntatem Dei
facere
quid.
Rom. 8.

aduertere impius hæreticus debuit, vnam hic salutis causam poni, non totam. Qui credit, non perit, quia qui credit, alia gratiæ præsidia accipiet quibus saluetur: de quo vide Prompt. Cath. ser. 2. Pentec. Deinde aduertere debuit alias Scripturas de voluntate Dei. *Si quis Dei cultor est, & voluntatem eius facit, hunc exaudit. Nolite cõformari huic seculo, sed reformamini in nouitate sensus vestri, vt probetis quæ sit volũtas Dei bona & beneplacens & perfectã. Videte fratres vt cautè ambuletis, non quasi insipientes, sed vt sapientes, redimentes tẽpus, quoniam dies mali sunt. Propterea nolite fieri imprudentes, sed intelligentes quæ sit voluntas Dei. Et nolite inebriari vino, &c. Serui obedite Dominis, &c. Vt serui Christi facientes voluntatem Dei ex animo, cum bona voluntate seruientes. Vt sitis perfecti & pleni in omni voluntate Dei. Hæc est voluntas Dei, sanctificatio vestra. In omnibus gratias agite. Hæc est enim voluntas Dei in Christo Iesu in omnibus vobis. Patientia vobis necessaria est, vt facientes voluntatem Dei, reportetis promissionem. Deus pacis aptet vos in omni bono, vt faciatis eius voluntatem, vt iam non desiderijs hominum, sed voluntati Dei quod reliquum est viuat temporis. Deniq; illud Ioannis. Munda transit, & concupiscentia eius. Qui autem facit voluntatem Dei, manet in æternum. Quis dubitare potest quin his omnibus in locis facere voluntatem Dei, nihil aliud significet quàm facere Dei mandata, & bonis operibus operam dare? Quod si facere voluntatem carnis, necessariò in Scripturis significet facere ea quæ caro suggerit, expetit, & iubet, vt apud Paulum quam de maxime impijs loquitur, *Cõuersati sumus in desiderijs carnis nostræ, facietes voluntatem carnis & cogitationum: cui dubium esse potest quin facere voluntatem Dei Patris sit ea facere quæ Dei Spiritus suggerit, quæ Deo placita sunt, ac demum quæ Deus in sua lege fieri mandat ac iubet.**

Ioan. 9.

Rom. 12.

Ephes. 5.

Ephes. 6.

Col. 4.

1. Thes. 4.

& 5.

Heb. 10.

Heb. 13.

1. Pet. 4.

1. Ioan. 2.

Ephes. 2.

iubet? Sed voluntatem Dei facere, nunquam in Scripturis Caluino placuit, vt alijs adhuc in locis Euangelicis videbimus.

IN MATTHÆI CAP. 13.

11. *Vobis datum est nosse mysteria regni cælorum: illis datum non est.*

AD hæc & sequentia Euangelistę verba, sparfit impius Caluinus infernalis sue doctrinę semina, de Deo peccati & cæcitatatis reprobiorũ authore atque impulsore actiuo: Affirmat in diuersos fines hominibus à Deo proponi salutis doctrinã, & admirabili Dei consilio sic temperari, vt non minus odor sit mortis in mortem reprobis, quàm electis odor viuificus. Hęc ille. Vult vtrumque finem ab ipso Deo proponi, & vtriusque effectus tam excæcationis reprobiorũ quàm illuminationis credentium Deum authorem esse. Hanc ob causam affirmat Christum hic data opera obscurius loquutum esse, vt multis ænigmaticus esset sermo. Addit postea vt totum suum venenũ effundat, Deum duobus modis priuare homines doctrinę suę luce: interdum ænigmaticę loquendo, interdum verò etiam si aperte loquatur, & absque figuris mentem suam palam explicet, hebetando tamen illorum sensus & stupore percutiendo, vt in plena luce cæciziant. Hęc ille, vt probet non secus esse opus Dei excæcationem impiorum quàm illuminationem piorum. Idem ex hoc loco & alijs Scripturis docet Instir. lib. 3. cap. 24. num. 13. Sed ex sacra Euangelij historia non debuit Caluinus tale sxisisse venenum. Textus ipse manifeste ostendit excæcationis reprobiorum causam non in Deo, sed in ip-
sis

Deus non
excæcat
reprobos
actione
propria.